

REORGANISATIE VAN ONZE MAATSCHAPPIJ.

Het Hoofdbestuur deelt ons in zijn inleiding op de vragenlijst mede, dat het noodig is de onderdeelen der organisatie met de noodzakelijke wetswijziging door een nieuwe commissie te doen regelen en vaststellen en dat thans slechts de hoofdzaken in overweging worden gegeven.

Volgens mijn bescheiden meening komen er op de lijst enkele vragen voor, die te veel de bijzonderheden raken en waarvan het beter ware, indien die aan bovengenoemde commissie ter behandeling werden overgelaten. Zoo vermeen ik dat men de vragen A 3, 4, 5, 7, 8, 9, 10 en 11 thans nog moeilijk beantwoorden kan, indien men niet een volledige organisatie voor zich heeft liggen. Hetzelfde is te zeggen van de drie vragen, die op het Hoofdbestuur betrekking hebben.

Zou de Algemeene Vergadering zich als antwoord op deze vragen in een of andere richting uitspreken, dan zou een commissie, benoemd om een organisatie te ontwerpen, te veel gebonden zijn.

De vragen betrekking hebbende op de Algemeene Vergadering, het wetenschappelijke doel en het *Tijdschrift* kunnen evenwel zonder bezwaar reeds op de Buitengewone Vergadering behandeld worden, daar deze niet zoozeer de eigenlijke reorganisatie raken.

Aangezien ik niet weet in hoeverre ik bij dit denkbeeld op den steun der Afdelingen kan rekenen, wil ik hier toch met een enkel woord vraag A 11 bespreken.

Is het wenschelijk om het werk der Bemiddelings-Commissie — welke taak in de nieuwe organisatie dan ook haar deel moge worden — aan het Hoofdbestuur op te dragen? Het komt mij voor, dat hierop in ontkenningen zin moet geantwoord worden en wel om de volgende redenen:

1°. Is er een zekere routine noodig voor een dergelijke commissie. De leden treden wel jaarlijks af, doch wanneer geen bepaalde grieven tegen hen bestaan worden zij toch steeds herkozen; men krijgt dus langzamerhand een commissie die in de praktijk geleerd heeft hoe te handelen. Als lid der tegenwoordige Bemiddelings-Commissie is mij dit reeds voldoende gebleken. Bij het Hoofdbestuur met zijn telkens aftredende leden kan zoo iets moeilijk te bereiken zijn.

2°. In zaken waar het Hoofdbestuur bij geïnteresseerd is, gaat het moeilijk dat het optreedt als Bemiddelings-Commissie, Centrale Raad van Toezicht en Advies of hoe deze commissie ook genoemd moge worden. Zoo in een dergelijk geval een onpartijdige commissie wordt benoemd, zal aan deze de routine, die juist voor een dergelijk lichaam zoo hoog noodig is, ontbreken.

Een groote steun voor het bovengezegde vind ik in een artikel in het *Medisch Weekblad* van 6 September jl. van de hand van Dr. A. N. NOLST TRENITÉ, getiteld: „Raden van Toezicht”.

Ten slotte nog een opmerking over *la question brulante*, vraag A 1.

Moet de Maatschappij als geheel de beginselen eener vakvereniging aangaan?

Het Hoofdbestuur en zeer vele der leden zijn hier tegen; ook ik schaar mij onder de tegenstanders. Het komt mij echter voor, dat plotseling de

noodzakelijkheid zou kunnen blijken, dat onze Maatschappij in die richting op moet treden. Bezitten wij dan een organisatie zooals in het Hoofdbestuurs-rapport is ontwikkeld, dan zou de eenige mogelijkheid om zich krachtig te uiten, zijn, dat *alle* Afdeelingen, na gehouden overleg, eendrachtig optraden, m. a. w. de Maatschappij.

Waarom dan niet een manier gezocht om dat op eenvoudigeren weg te doen en dan ook met open visier op te treden en te verkondigen, hoe de houding der *Ned. Maatschappij tot Bevordering der Geneeskunst* in een of ander zaak zal wezen?

Conclusie 14 van het Rapport geeft, gewijzigd en aangevuld, daar een antwoord op. Het zij mij vergund mijn lezing daarvan te laten volgen:

Jaarlijks heeft een vergadering plaats van de Voorzitters der Gewestelijke Raden met den Voorzitter van den Centralen Raad van Toezicht. Deze vergadering (welke men Algemeene Raad van Toezicht kan noemen) geleid door laatstgenoemden Voorzitter, wordt door een lid van het Hoofdbestuur en den Secretaris der Maatschappij, welke de notulen houdt, bijgewoond.

De overige leden der verschillende Raden van Toezicht hebben toegang tot deze vergadering, doch kunnen slechts een adviseerende stem uitbrengen.

De Algemeene Raad van Toezicht kan in bijzondere gevallen aan de Algemeene Vergadering voorstellen om als vakvereeniging op te treden.

Vereenigt zich de Algemeene Vergadering met dit voorstel, zoo zal een referendum beslissen of er gevolg aan zal worden gegeven. Het genomen besluit is bindend voor de leden; zij, die er zich niet aan onderwerpen, worden als lid geroyeerd.

De Algemeene Raad van Toezicht zal samengesteld zijn uit een aantal collega's, die zich voortdurend met sociaal-medische onderwerpen hebben bezig te houden, die ook goed op de hoogte zullen zijn van de meening der Afdeelingen, die onder hen ressorteeren. Zij zullen dus zeer zeker kunnen beoordeelen of er noodzakelijkheid bestaat om als vakvereeniging op te treden. Men late een dergelijk besluit desnoods met algemeene stemmen nemen.

Dat ik de leiding van deze vergadering in handen wensch te zien van den Voorzitter van den Centralen Raad van Beroep en niet van een lid van het Hoofdbestuur, vindt al weer zijn grond in het feit, dat de leden van het Hoofdbestuur telkens afwisselen en zich niet altijd in de sociale kwestieën zullen verdiepen. Iemand die een dusdanige vergadering leidt, moet toch in de te behandelen onderwerpen doorkneed zijn.

Wanneer men nu nog bepaalt dat het besluit der Algemeene Vergadering en de beslissing door een referendum met een groote meerderheid moet geschieden, dan behoeft men geen vrees te koesteren, dat er overijlde stappen gedaan worden.

Helmond, 8 September 1902.

Dr. I. F. DENTZ.